

พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทยามาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อครบกำหนดสามเดือน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ คนต่างด้าวเช่นที่จะกล่าวต่อไปนี้ ห้ามมิให้เข้ามาในประเทศไทย คือ

(๑) บุคคลซึ่งไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติอันถูกต้องที่ออกให้โดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลสยามได้รับรองแล้ว

(๒) บุคคลมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นที่เสนาบดีจะได้ระบุและประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อความประสงค์แห่งมาตรานี้

(๓) บุคคลซึ่งยังมีได้ปลุกผีป้องกันทรหิษ และไม่ยอมให้ปลุกผีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๔) บุคคลซึ่งไม่มีรายได้พอเลี้ยงตัวเองหรือไร้อุปการะจากผู้อื่น และเป็นบุคคลซึ่งพนักงานแพทย์ได้ตรวจลงความ

เกินว่ามีร่างกายพิการ หรือจิตต์ฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะประกอบภาระงาน เลี้ยงชีพได้

(๕) บุคคลซึ่งเป็นคนอันธพาล หรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้ายหรืออันตราย ต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือพระราชอาณาจักรสยาม

(๖) บุคคลซึ่งไม่สามารถ เสีย เงิน ค่าธรรมเนียม ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือในกฎเสนาบดีซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้

บุคคลใดไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติตามที่บังคับไว้ในอนุมาตรา (๑) แห่งมาตรานี้ เจ้าหน้าที่งานจะออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณ แล้วอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้ามาในประเทศไทยสยามก็ได้

บทบัญญัติแห่งอนุมาตรา (๑) ว่าด้วยหนังสือเดินทางและใบสำคัญแสดงสัญชาตินั้นมิให้ใช้แก่พนักงานทูตหรือพนักงานกงสุลต่างประเทศซึ่งอยู่ในประเทศไทยสยาม หรือแก่ครอบครัวของบุคคลจำพวกนั้น ๆ หรือแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบแล้ว ว่าบุคคลนั้น ๆ มาในราชการของรัฐบาลต่างประเทศ หรือแก่ลูกเรือของเรือ

ต่างประเทศ หรือคนประจำอากาศยานที่แวะเข้ามายังเมืองท่า หรืออ่าวหรือสถานีท่าอากาศยานแห่งประเทศสยาม

ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะยกเว้นการปฏิบัติ ตามความในอนุมาตรา (๑) และ (๒) แก่

(ก) คนโดยสารรถไฟหลวงถึงตัวทอดเดี่ยวตลอด เพียงแต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศสยามไปนอกพระราชอาณาเขตต์เท่านั้น

(ข) บุคคลซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกันเค็รทางข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๗ บรรดาคนต่างด้าว นอกจากเด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี ซึ่งมากับบิดามารดาหรือผู้อนุบาล เมื่อเข้ามาในประเทศสยาม จะต้องได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงาน บทบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่

(๑) คนต่างด้าวซึ่งมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่แล้ว และหนังสือสำคัญเช่นนั้นยังสมบูรณ์อยู่ และ

(๒) คนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศสยามในวันนี้ออก
ประกาศพระราชบัญญัตินี้ และเมื่อจะออกจากประเทศสยาม
ไป ได้รับใบอนุญาตให้กลับจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่
เมื่อกลับเข้ามาในประเทศสยามอีกต้องนำใบอนุญาตนั้นออก
แสดง ใบอนุญาตนั้นเป็นที่เรียบร้อย และเจ้าพนักงานสลัก
หลังให้เป็นสำคัญ คนต่างด้าวเหล่านี้จะเลิกขอรับใบสำคัญ
ถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานแทนใบอนุญาตให้กลับก็ได้

คนต่างด้าวผู้ได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้
กลับแล้วนั้น ถ้ารัฐบาลเห็นเป็นผู้มีอันตรายต่อสันติภาพ
และความสงบเรียบร้อยของประชาชนไซ้ร้ ท่านว่าเสนาบดี
มีอำนาจเพิกถอนใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ ได้

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราช
บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้
แทน

“มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๖ อนุมาตรา (๖)
และบทบัญญัติแห่งมาตรา ๗ และมาตรา ๘ หรือคำสั่งที่ได้
ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัตินั้น ๆ มิให้ใช้แก่บุคคล
ที่จะกล่าวต่อไปนี้

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยในการทูต หรือ การกงสุล หรือในราชการของรัฐบาล

(๒) คนต่างด้าว เติรทาง ซึ่ง แสดงให้เป็นที่พอใจของ เจ้าพนักงานว่า ตนเข้ามาสู่ประเทศไทยแต่เพียงชั่วคราว หรือเพื่อความประสงค์จะผ่านไปเท่านั้น และไม่มี ความประสงค์ที่จะตั้งเคหสถานเป็นหลักแหล่ง หรือตั้งทำการงาน การค้าขาย หรือการอุตสาหกรรมใด ๆ อันเป็นปกติกิจ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราช บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้ แทน

“มาตรา ๑๔ คนต่างด้าวคนใดเข้ามาในพระราชอาณา จักรโดยฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือโดยฝ่าฝืน คำสั่งของเจ้าพนักงานก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินพันบาท”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๘ แห่งพระราช บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้ แทน

“มาตรา ๑๘ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่ รักษาการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ และให้มี

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๑๘๓

อำนาจออกกฎหมายที่ตั้งเจ้าพนักงาน กำหนดวิธีการอันจะ
ต้องปฏิบัติในการออกไปสำคัญแสดงรูปพรรณ หรือใบสำคัญ
ถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
สำหรับใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ และกำหนดอายุแห่ง
เอกสาร และเงื่อนไขการต่ออายุแห่งเอกสารนั้น ๆ และ
ว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้

กฎหมายดั่งนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้”

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน